

10. BÖLÜM

İLGİNÇ İSTEMLER, OLAYLAR, TARTIŞMALAR

- **KAYINPEDER - DAMAT UYUŞMAZLIĞINDA ARABULUCULUK**
- **BELEDİYE BAŞKANI İLK KEZ NİKAH KIYIYOR**
- **KAVUNCUNUN TEPKİSİ**
- **ÇAKIR AMCA'NIN CENAZESİ**
- **KAVAKLAR KAHVESİ'NİN SAHİBİ KİM ?**
- **YUKARI DANAKÖY'ÜN SUYA MÜDAHALESİ**
- **EV KÖPEKLERİ DE ZEHİRLENİYOR**
- **OTOBÜS KUMBARALARINDAKİ PARANIN SAYIMINDA YOLSUZLUK**
- **RESMİ ARABA, ÖZEL AMAÇLA MI KULLANILIYOR?**
- **KİMYASAL GÜBRE KOKMAZ**
- **YABANCI DİL BİLMEMENİN MAHCUBİYETİ**
- **HAKİM FERMAN KIBRISCIKLİ'YA İLİŞKİN ANILAR**

10. BÖLÜM

İLGİNÇ İSTEMLER, OLAYLAR, TARTIŞMALAR

Belediye Başkanının, sadece Belediyelere ilişkin yasal konularla ilgilenmesi yeterli olmuyordu; çok ilginç ve değişik konular da ilgi alanına girebiliyor, farklı istemler ve farklı beklentilerle karşılaşabiliyordu. Ayrıca, Belediye Başkanı yasal görevlerini yürütürken de, ister istemez kimi çekişme ve tartışmaların odağında da yer almak durumunda kalıyordu.

• KAYINPEDER-DAMAT UYUŞMAZLIĞINDA ARABULUCULUK

Bir Pazar günü, akşam üstü evimin kapısı çalındı; açtığımda kapıda yakından tanıdığım, Çarşı'da esnaf bir arkadaşı vardı. Soğuk bir gün olmasına karşın, ayağında ayakkabı, sırtında ceket yoktu; terlikle gelmişti. *“Ne olursun bana yardım et”* dedi; hemen içeri aldım. *“Ne oldu, ne bu hal”* dediğimde; *“Kayınpederlere gitmiştik, kayınpederim bana kızdı, evden kovdu, eşimi yani kızını da bırakmadı, ne olur araya gir, kayınpeder seni kıramaz, beni yanına götür, elini öpeyim, hanımımı da alıp, evime götüreyim”* dedi.

Arkadaşın kayınpederi saygı duyduğum, benden çok yaşlı bir zattı; zaman zaman dükkanına gider, söyleşide bulunurduk; beni sevdiğini de bildirdim. Ancak böyle aile içi bir olayda araya girmem doğru olur muydu? Damat yalvarıyordu, çaresizdim; kayınpederine telefon ettim, ziyaretine gelmek istediğimi söyledim, hemen buyurun denildi. Ailece görüştüğüm, evine gittiğim bir kimse olmamasına karşın, eşimi de yanıma alarak, arabama binip, damat ile birlikte, kayınpederinin Çarşı semtindeki evine gittik.

Kayınpederinin evin üst katında oturduğunu öğrendiğim için damada, *“kapı açılınca, hemen sen hayat'ta veya alt katta saklan, görünme”* dedim. Eşimle beni, evdeki tüm aile bireyleri büyük sevecenlik ve konukseverlikle içeri aldılar, üst kata çıktık. Konuyu nasıl açacağımı düşünmekteydim. *“Senden bir ricam var”* diye söze başlamıştım ki, kayınpeder *“ne demek rica, ne istiyorsan kabulüm”* dedi. *“O halde”* dedim, *“damadını ben çok severim, onu affet, gelsin elini öpsün, müsaade et, eşini ve çocuğunu alsın, kendi evine götürsün”* deyince, *“pekala sen madem böyle istiyorsun, öyle olsun”* dedi. Damat çağrıldı, af diledi; akşam komşu gezmesine gitmiş gibi bir süre hep beraber oturduk. Sonra birlikte ayrıldık; damat eşiyile birlikte kendi evine gitti. Bir daha da, sanıyorum aralarında başkaca bir olumsuzluk olmadı.

• BELEDİYE BAŞKANI İLK KEZ NİKAH KIYIYOR

Belediye Başkanı olduğumun ilk altı ayı içinde bir gün yakın dostum Ahmet BASMACI geldi, oğlunun nikah ve düğününün Arslanlar İşçi

Lokali'nde yapılacağını söyleyerek, nikahı benim kıymamı istedi. Hayır diyemedim, hem kendisi, hem oğlu Avukat Mehmet BASMACI çok sevdiğim kişilerdi. Daha önce hiç nikah kıymamıştım, Belediye'nin benim adıma yetkili kıldığı evlendirme memuru vardı. Nikah Safranbolu'nun tanınmış ailelerinden URGANCIOĞLU ailesinin kızı Eczacı Zehra ile AZİZOĞLU (BASMACI) ailesinin oğlu Avukat Mehmet'in nikahıydı, hiç kuşkusuz çok kalabalık olacaktı, o nedenle Arslanlar Lokalinin bahçesinde toplanılacaktı.

Nikahtan birkaç gün önce hazırlığa başladım, konuşacaklarımı not ettim, Ağustos/1974 ayının ilk haftasındaki nikah günü evde ayna karşısında prova yaptım, o günlerde Ankara'dan kayınvalidem ile kayınpederim gelmişlerdi, onlar da prova sırasında hatalarımı düzelttiler. Nikahı kıydım, güzel ve etkili olduğunu sandığım söylemlerde de bulundum.

Ecz. Zehra URGANCIOĞLU – Av. Mehmet BASMACI çiftinin nikah töreni

Nikahtan sonra hafta başı Pazartesi günü erkenden, yanıma yakın dostum bakkal Mehmet DİLSİZOĞLU gelip, herhalde beni çok sevdiğinden olsa gerek, *"iyi ki seni Belediye Başkanı seçmişiz, Ömer AN senin gibi güzel nikah kıyamazdı"* demesini hiç unutamam.

• KAVUNCUNUN TEPKİSİ

1974 yazında, bir Cumartesi günü Zabıta Memuru Ramazan Çavuş (ÜNAL) geldi, Pazar yerine bir kamyonetle kavun getiren Ankara'lı bir kişinin kavunlarının ezik ve çürümüş olduğunu, etrafa dayanılmaz bir koku yaydığını söyledi. Pazar yerine gittim, çok sıcak bir gündü; gerçekten bozulan kavunlardan etrafa çok pis bir koku yayılıyordu.

Pazarcıya kavunlarını topla, kamyonetine yükle, hemen buradan çek git dedim. Gitmeyeceğini, kavunlarını kaldırmayacağını söyleyince, tutanak tutuldu; sağlığa ve çevreye zararlı olması nedeniyle, imha edilmek üzere kavunlara el konuldu. Adam, “*sen benim AP’li olduğumu bildiğin için böyle yapıyorsun*” diye bağıyordu. Adamı ilk kez görüyordum, kim olduğunu, nereden geldiğini ve partisini nasıl bilebilirdim?

Aradan çok uzun yıllar geçti, bu olayı çoktan unutmuştum. Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu Hukuk Danışmanı görevinde iken, bu Kurul’un bağlı olduğu Devlet Bakanının da, Başbakanlık binasında 1992 yılında, danışmanlığıyla görevlendirilmişim. Bakan, DYP’li Ankara Milletvekili olduğu için, yanına daha çok Ankaralı seçmenler gelirdi. Bunlardan biri, bir gün, kolumdan yakaladı; “*sen Safranbolu’da benim Ankara Kazan’dan getirdiğim kavunları sattırmadın, sen o Belediye Başkanı değil misin*” dedi. Adamı tanıyamadım ama olayı hemen anımsadım; “*Evet, ben o Belediye Başkanım, görevimi yaptım*” dedim ve uzaklaştım. Böyle rastlantılar sonrasında “*dünya küçük*” denir, herhalde çok doğru bir söz...

• “ÇAKIR AMCA”NIN CENAZESİ

1976 yılı Haziran ayının ilk yarısında bir hafta sonu, Konarılı Cevat KARAKAŞ, Zonguldak Valisi Nevzat AYZAZ ile il daire müdürlerini Konarı’daki bahçesine piknik’e davet etmiş, İlçe Kaymakamı ile benim de bulunmamı istemişti. Zonguldaklı konukların yanlarında eşleri de vardı. Konarı’daki öğle yemeğinde içki de ikram edildi; ancak bu sırada Mehmet ÇAKIR amca’nın vefatı haberi geldi. Sayın ÇAKIR, 1973 yılında yapılan yerel seçimlerde Safranbolu’dan İl Genel Meclisi üyesi seçildiğinden, İl Genel Meclisi’nde Vali Sayın AYZAZ’la da birlikte çalışmaktaydı.

Mehmet ÇAKIR

Aynı gün (13.06.1976) Pazar günü, Bartın yolundaki Ahmetusta’da kılınacak ikinci namazı sonrasında, Mehmet ÇAKIR aynı yere defnedilecekti. Başta Sayın Vali olmak üzere, herkes cenaze törenine katılmak istiyordu.

Ancak, hepimiz içkiliydik, Ahmetusta’ya gidildi, Vali dahil, kimi arkadaşlar abdest alıp, cenaze namazına katıldılar, içkili olarak namaz kılmayı uygun bulmadım, bir kenara çekildim, bu o da bana yakışmadı, çok utandım. Sevdığım, saygı duyduğum, çok kıdemli CHP’li ÇAKIR amcaya sadece dua etmekle yetindim, son göreve katılamamanın hep üzüntüsü içinde oldum.

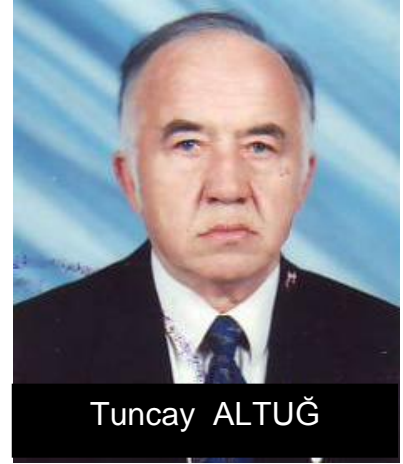
• KAVAKLAR KAHVESİNİN SAHİBİ KİM ?

Safranbolu'nun çıkarları söz konusu olduğu durumlarda, sadece ben değil, her Safranbolulu duyarlı olmalı diye düşünürdüm. Köylerde, “*köy orta mali*” denilen yerler nasıl köy tüzel kişiliğinin kabul ediliyorsa, kadastro tespitleri sırasında, Hazinesinin hüküm ve tasarrufunda olmayan, Belediye sınırları içerisindeki sahipsiz taşınmazlar da Belediye adına kaydolunuyordu.

Bağlar'daki Kavaklar Kahvesi'nin de Belediye adına tespiti yapılmış; ancak bu tespite, kahvehaneye komşu bahçe sahibi Tuncay ALTUĞ tarafından itiraz olunmuştu. Kahvehanenin, dedesi tarafından yaptırıldığını, bahçesi ile birlikte, kendilerine ait evin bahçe sınırları içinde kaldığını ileri sürüyor, su arkını sınır gösteriyordu. Dedesinin yaptırdığı doğru olabilirdi, fakat kahvehane de, su arkı da evlerinin bahçe duvarlarının dışındaydı

Bir dönem önce, Belediye Meclis üyeliği de yapan Sayın ALTUĞ, Zonguldak M.Çelikel Lisesi'nden okul arkadaşımды. Sempatik bir kişiliği vardı; kimseye zararı olmazdı, olursa kendine olurdu, sevdiğim bir arkadaşımды. Aynı partidendik; fakat parti içi hizipleşmelerde, genel olarak bana karşı olan grupta yer alıyordu. Yan yana olmayı çok istedim, başarılı olamadım. Lakin bu yüzden birbirimizle hiç darılmadık, bana kendi sözleriyle “*bu Safranbolu çukuruna sonradan gelip de, nasıl öne geçersin*” diye takılır ve bana karşı olanların yanında yer almaktan hoşlanırdı.

Yine böyle bir duyguyla, sırf karşıt olduğunu göstermek için, kadastro tespitine itiraz etmiş olabilirdi. Arkadaşım Tuncay ALTUĞ'un daha önce bu konuda hiçbir istemi olmadığı gibi, kahvehaneyi yıllardır mahallelinin gözetiminde işleten “*merhabası yanında*” lakabıyla ünlü Kahveci Cemal Efendi'nin de, kendisine bir kira ödemesi söz konusu değildi. Safranbolu'nun her semtinde; Değirmenbaşı'ndan, Gümüş'e, oradan bizim Akçasu Kaçak semtine kadar her mahallede, cami yanında bir mahalle kahvesi olması, Safranbolu'nun eski sosyal yaşantısının gereklerindendi.

Tuncay ALTUĞ

Kahvehanenin, mahalleye ait olması nedeniyle Belediye adına mı, yoksa Tuncay ALTUĞ'un özel mülkiyetinde olduğu için, onun adına mı tescili yapılmak gerekiyordu? Bunu belirlemek için tarafların bilirkişilerinin, mahallinde yetkili komisyon tarafından dinleneceği gün, bir baktım Sayın ALTUĞ, Avukat Mehmet BASMACI ile birlikte kahvehanenin önüne geldi. Sayın BASMACI çok sevdiğim kadar, çok da başarılı bulduğum bir avukattı.

Mehmet BASMACI, bilmediğim veya düşünemediğim yeni bir kanıt veya görüş ortaya atar da, Sayın ALTUĞ itirazlarında haklı çıkarsa diye de korktum.

Bu korkuyla Sayın BASMACI'ya, “*siz niçin geldiniz buraya*” diye sordum. “*Tuncay Bey'in avukatıyım*” yanıtını alınca, “*başka avukatlık yapacak iş bulamadınız mı, mahalle kahvesine niye şimdiye kadar sahip çıkmamış*” diye söylendim. Hiç kuşkusuz çok haksızdım; bir avukatla böyle konuşulmazdı. Safranbolu ile ilgili konularda, herkesin Belediyenin yanında yer almasının gerekeceği gibi çok radikal bir anlayışın sahibi olduğumu bildiğinden ve ayrıca bana karşı sevgi ve saygısından olsa gerek, Sayın BASMACI bir tepki göstermedi. Ancak Tuncay ALTUĞ, “*sen diplomalarına mı güveniyorsan, bende de var üniversite diploması*” diye çıkıştı.

Sayın ALTUĞ'un, İstanbul İktisat Fakültesi son sınıfında bir iki dersten takıntısı vardı, iş hayatına atılması nedeniyle, diplomasını alamamıştı. Yıllar sonra, takıntılı derslerin sınavlarını verip, diplomasını almasına benim sebep olduğum söylendi; gerçek böyleyse, benim için sevinilecek bir olaydı.⁽¹⁾

Görevli komisyon, itirazında kendisini haklı bulmayınca Sayın ALTUĞ, ayrıca yargı yoluna başvurmadı ve sonuçta Kavaklar Kahvehanesi, tapuya Belediye adına tescil oldu. ⁽²⁾

● YUKARI DANAKÖY'ÜN SUYA MÜDAHALESİ

Bir başka avukata da, bir başka olayda, yine haksız yere tavır koymaktan kendimi alamadım. Belediye Başkanlığımın sona ermesinden 11 gün önce, 1 Eylül 1980 tarihinde, Hızır'daki su kaynağından Yukarı Dana Köyü Muhtarlığı'nın iki parmaklık boruyla su aldığı bildirildi. O köy tüzel kişiliği ile Safranbolu Belediyesi'nin su anlaşmazlığı 1950'li yılların başında, Belediye lehine, yargı mercilerince çözümlenmişti. Belediye avukatı Veli Tefvik ERENER izinli olarak tatile çıkmıştı. Suya müdahalenin ihtiyati tedbir yoluyla durdurulması istemiyle, hemen mahkemeye başvurdum.

Aynı gün keşfe gidildiğinde, Köy Muhtarı, vekalet verdiği Safranbolulu bir avukatla keşif mahalline geldi. Avukat arkadaşına, “*mahkeme köyün müdahalesini durdurmazsa, akşam sizin evin suyunu keserim, böyle bir konuda Safranbolu'ya karşı dava alınır mı*” diye, hiç de hakkım olmadığı biçimde, yarı şaka yarı ciddi çıkıştım.

⁽¹⁾ Tuncay ALTUĞ'un son yıllardaki rahatsızlığı, kendisini seven herkes gibi benim için de büyük bir üzüntü kaynağıdır.

⁽²⁾ Safranbolu'da mahalle kahvehaneleri şimdi kapalı. Kavaklar Kahvesi'ne ise, “*Belediye dinlenme tesis*” tabelası asılmış. Bu nedenle Kavaklar Kahvesi, “mahalle kahvehanesi” olmaktan çıkmış; mahalleli dışından gelen bayan müşterileri ve özellikle yaz aylarında serin gölgelikleri ile çağdaş bir çay bahçesi ve hatta bir “cafe”ye dönüşmüş bulunuyor.

Oysa, avukat meslektaşım yasal bir görev yapıyordu, Safranbolulu avukat olmazsa, Karabük'ten de bir avukat gelebilirdi. Bu gerçekleri bilmeme rağmen, fanatik Safranboluluk, yanlış da olsa, böyle bir tavır koymamın nedeni olabiliyordu. Mahkeme köyün suya müdahalesinin önlenmesine ilişkin karar verdi ve sorun çözülmüş oldu.

• EV KÖPEKLERİ DE ZEHİRLENİYOR

Belediyelerin önemli bir görevi de, sahihsiz köpeklerin kent içinde başıboş dolaşmasını önlemektir. Kuduz gibi tehlikeli hastalık mikrobi taşımaları dışında, başıboş sokak köpekleri, başta çocuklar olmak üzere herkesi korkuturlardı. 1970'li yıllarda, köpekleri uyuşturucu iğne atan tüfeklerle vurarak bayıltıp, sonra belirli yerlerde toplamak veya kısırlaştırmak gibi, özellikle hayvan dostu çevrelerin tepkisine neden olmayacak yöntemler, henüz büyük kentlerde bile yaygın bir uygulama değildi.

Başıboş köpekler, halen benimsenmiş genel görüş ve anlayışın aksine, ya tüfekle vurularak veya zehirlenerek itlaf edilirlerdi. Bir tarafta *"günah, onlar da can taşıyor"* diyenler ve zehirlenen köpeğe ayran içirenler, öbür yanda *"sokak köpeklerinden korkarak geceleri sokağa çıkılmıyor, çocuklar okula gidemiyor"* diyenler vardı

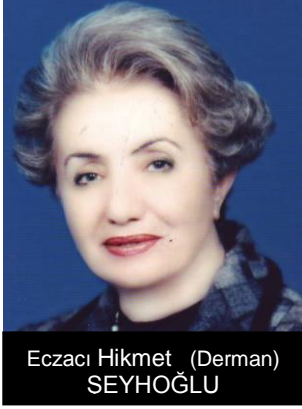
Bir zabıta memurunun gözetiminde köpekleri tüfekle vuracak kişi bulmak, kolay değildi.. 1970'li yılların ortalarında vurulacak her köpek için 25 lira ödeneceği duyurulmasına karşın, istekli bulunamamıştı. Üstelik bu yöntem, tüfekle bir kazaya neden olma olasılığı açısından da riskliydi. Zehirlenme belki daha kolaydı, ancak onun da sakıncaları vardı; öncelikle görevlilerin zehirlenmemesi için önlem alınmalı, titizlikle uygulanmalıydı.

Zehirlenme işlemi için, Hükümet Tabibliği ve Kaymakamlık'ın onayıyla, *"striknin"* zehiri satın alınıyor, eczanede özel olarak 10-15 mgr'lık paketlere koyduruluyor, kasapların attığı sıyrıntı etlerden çektirilen kıymadan, yaptırılan ceviz büyüklüğünde köftelerin ortasına açılan boşluğa paketdeki zehir boşaltılıp, daha sonra boşluğun ağzı kapatılıyordu.

Gece yarısı saat 24.00 sularında, zehirli köfteler Zabıta Memurlarının gözetiminde, temizlik işçileri tarafından çöplüklere konuluyor, iki saat sonra çöp arabasıyla çöplükler dolaşılıyor, zehirli köfteyi yemiş ve ölmüş köpekler toplanıyordu. Önceden tüm önlemler alınıyor, zehirlenme yapılacağı da duyuruluyordu. Uygulamayı görmek ve denetlemek için birkaç kez, zehirlenme işlerine ben de katılmışım.

Sabahları genellikle saat 8.00-8.30 dolaylarında Belediyede olurdu. Bir gün gelir gelmez telefon çaldı; Eczacı Hikmet (Derman) ŞEYHOĞLU arıyordu ve *"benim bahçemdeki köpeği nasıl zehirlersiniz"* diye

haykırıyordu. Sürekli susmaksızın konuştuğundan, çöplüklere gelen başıboş köpekler dışında, bahçedeki bir köpeğin zehirlenmesinin söz konusu olamayacağına ilişkin sözlerimi duymuyordu. Kendisinden köpeğinin çiğ et yemediğini öğreniyor, pişmiş zehirli etle, kasten zehirlediğimiz iddiasına muhatap oluyordum.

Eczacı Hikmet (Derman)
SEYHOĞLU

Olacak şey değildi, herkesin saygı duyduğu, hayırsever ve memleketsever yönleriyle tanınan, Eczacı Hikmet Abla'nın köpeğini zehirlemeye hangi Belediye personeli cür'et edebilirdi. Özürler dileyerek, bunları anlatmaya çalışıyordum; pişmiş değil, çiğ et kullanıldığını söylüyordum; ancak dinletemiyordum. Yarım saatten fazla konuştu; tahammül sınırlarımı çok zorlarsa da; kişiliğine olan saygım başka türlü davranmama engel oluyordu.

En az kendisi kadar üzuldüm; sordum, soruşturdum, Hikmet Abla'nın evinin bulunduğu Kavaklar semtindeki çöplüğe de zehir konulmuştu, ama evin bahçesindeki köpeğin zehirlenmesinin kabul edilebilir bir açıklaması yapılamıyordu. Bir süre sonra, Sayın ŞEYHOĞLU ailesinin bir komşusunun, çöplükten zehirli eti alıp, bahçeye attığı söylendi; doğru muydu, kanıtlanabilmiş miydi öğrenemedim.

Benzer bir başka olay da, Emek Mahallesi'nde oturan Kadastro Müdürü Erdoğan KEMER'in köpeğinin başına geldi. Ancak o olayda, köpek bağlı değildi, serbest kalmış ve civardaki bir çöplüğe bırakılan zehirli eti yemişti. Sayın KEMER, zehirlenme yapılacağından haberleri olmadığını, olsaydı önlem alacaklarını, kendinden çok, eşinin evladını kaybetmişcesine şok içersinde olduğunu, sürekli ağladığını söylüyor; beni suçlayamasa da, "kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla" kabilinden, Belediye personelinin sorumlu tutuyordu.

Personelden önce, varsa bir kusur, en yetkili kişi sıfatıyla benim sorumlu olmam gerekeceği düşüncesiyle, eşimi yanıma alıp, Erdoğan KEMER'e ve eşi Hanımefendi'ye sanki bir başsağlığı dilemek gerekmiş gibi, bir akşam evlerine gidip, üzüntülerimi ilettiğimi anımsıyorum. Bu çok can sıkıcı olaylardan sonra, köpek besleyenlerin Belediye'de kayıtlarının olması; buldukları semtlerde zehirlenme yapılacaksa, sahiplerine özel olarak haber verilmesi uygulamasına geçildi.

● OTOBÜS KUMBARALARINDAKİ PARANIN SAYIMINDA YOLSUZLUK

Otobüslerde biletçi buldurmak yerine, yolcuların bilet ücretini kumbaralara atmaları uygulaması başlatılmıştı.. Otobüs kumbaralarından çıkan paraları, muhasebenin sorumlu elemanlarının ve sayaç endekslerini

okuyan memurlarının katılımıyla oluşturulan görevli kurul, Fen İşlerinin bulunduğu binadaki, giriş kapısı camlı bir odada sayıyordu.

Bir gün Mühendis Nafiz BAYRAMGİL geldi. Odacılık yapan Asiye ÇETİN hanımın, kendisine sayım kurulunda görevli olanlardan birinin, kumbaralardan kağıt para çıktığında, bu paraları cebine attığını söylediğini bildirdi. Otobüs ücreti 01.02.1978'de tam 250 kuruşa, öğrenci 100 kuruşa, 17.07.1979 tarihinden itibaren de tam 500 kuruşa, öğrenci 250 kuruşa yükseltildiğinden ve özellikle birkaç yolcunun ücretinin topluca ödenmesi halinde, kumbaralardan artık 5 veya 10 liralık kağıt paralar da çıkabiliyordu; ancak bunları cebine atması, o memurdan hiç beklenilemeyecek bir davranıştı; inanamadım, olamazdı.

Müh. Nafiz BAYRAMGİL

Odacı hanımla, suçlanan memur arasında bir sorun olabilirdi. Mühendis BAYRAMGİL'e bunlardan bahsettim, kendisinin para sayımı yapılan bir gün camlı kapıdan, gizlice içeriyi gözetlemesini, memurun iddia konusu davranışı olup olmadığını belirlemesini istedim. İki gün sonra tekrar geldi; *"gözlerimle gördüm, evet kağıt paraları, önce avucuna alıp, sonra cebine atıyor"* dedi. Nafiz BAYRAMGİL çok sevdiğim, kişilik sahibi, güvendiğim bir çalışma arkadaşımı, demek iddia doğrudur. Kuruldaki diğer memurlar önlerindeki parayı saymakla meşgul olduklarından olsa gerek, herhalde yapılan hırsızlığı görmüyorlardı. Yüz kızartıcı bir suç söz konusuydu; gereken yasal işlem yapılmak gerekirdi. BAYRAMGİL'e bir sonraki sayım günü yine gözlemesini, parayı aldığı anda, telefonla hemen bana bildirmesini söyledim.

Kazım BASMACI

O sayım günü için, Belediye Meclis üyelerinden, Belediye Başkan Vekili Kazım BASMACI'ya Belediye'ye gelmesini rica ettim. Mühendis BAYRAMGİL telefon edince, Sayın BASMACI ile birlikte hemen sayım odasına gittik. İçeri girer girmez, para sayım memurlarının hepsinden, ceplerinde ne varsa, önlerindeki çok geniş sayım tablasının üzerine çıkarmalarını istedim.

Cepler boşaltıldı; suçlanan kişinin cebinden, çöpe atılan kağıt gibi buruşmuş, kırışmış, topak halinde 5 ve 10 liralık kağıt

paralar çıktı. Kağıt paralar cebe düzgün konulmazsa, bir kaç kat olabilirdi ama böyle buruşamazdı.

Toplamı 60 lira olan bu para hem kumbarada madeni paralar arasında buruşmuş, hem de cebe atılırken avuç içinde sıkıştırıldığı için buruşmuş olabilirdi. Paraların niçin böyle olduğu memura sorulduğunda, bir yanıt alınamadı. Bir tutanak düzenlendi, hep birlikte imzalandı. Memurun hemen Belediye ile ilişkisi kesildi; olay C.Savcılığı'na intikal ettirildi.

• RESMİ ARABA, ÖZEL AMAÇLA MI KULLANILIYOR?

Hemen tüm kamu kurumlarında, Genel Müdür, Başkan gibi en üst yönetici değiştiğinde yeni gelenin ilk işi, makam odası ile makam otosunu yenilemektir; makam odasındaki mobilyaları, en lüks ve pahalı olanlarıyla değiştirmek, ayrıca yeni bir makam arabası aldirarak onu kullanmaya başlamak kural haline getirilmiştir.

Türkiye'de yürürlükte olup da, uygulanmayan kanun var mıdır diye sorulsa, yanıtı hazır; bu 237 Sayılı Taşıt Kanunu'dur. 1961 yılında yürürlüğe giren bu kanun askeri nitelikteki görevliler ile yasama ve yargı organlarının üst düzey yetkilileri dışında, sadece Bakan, Vali ve Büyükelçilerin emirlerine ve zatlarına binek arabası tahsisini öngörürken, müsteşarlar ve genel müdürler dahil, yürütme organında yer alan diğer tüm görevlilere sadece resmi hizmet için binek arabası verilebilmesini hükme bağlamıştır.

Ancak ne var ki, uygulamada bırakınız Genel Müdürleri ve müsteşarları, şube müdürlerine, hatta kısım şeflerine kadar çok sayıda kamu personeli resmi taşıtları, özel otoları gibi kullanırlar. Çok sık olmasa da bu konu zaman zaman gazetelere de konu olur. 1970 öncesi Tarım Bakanlığı Müfettişliğim sırasında, resmi araba kullanımındaki yolsuz davranışlar hakkında birkaç kez soruşturma yapmakla görevlendirildiğimi anımsarım.

Belediye Başkanı olduğumda, Safranbolu Belediyesi'nin Taunus marka, siyah renkli, bir hayli eski model yıpranmış bir binek arabası vardı; sanırım eski Belediye Başkanı Ömer AN tarafından, gümrüklerden bağış yoluyla alınmıştı. Ayrıca yine çok eski bir de Willys marka jeep vardı; o da çok eskiydi. Hiç birini Belediye Başkanı arabası olarak kullanmadım.

Anadol marka özel arabam, resmi hizmetlerim için de bana yeterliydi. Resmi iş takibi için çevre il ve ilçeler ile Ankara'ya da, zaman zaman kendi özel arabamla gidiyordum. Kimi gerektiği zamanlar, kendi arabamı kullanırmak için yanıma Belediye şoförlerinden birini alıyordum. Ankara'ya ise, arabasız iş takibi zor da olsa, otobüsle gitmeyi yeğliyordum.

Ankara'ya yine bir iş takibi için otobüsle gitmek istediğim bir Pazar günüydü. 1970'li yılların ortalarında sabah ve gece saatleri dışında, gündüz ara seferleri için otobüsler Safranbolu'dan değil, Karabük'ten hareket ediyorlardı. Saat 15.00'de kalkacak otobüse binmek üzere, Karabük garajına gidebilmem için Belediye'ye ait eski Taunus marka arabanın evime gelmesini istedim. Ankara'ya, yakınlarını görmek isteyen eşimle birlikte gidecektik; onu da Taunus'a bindirdim, Karabük'e doğru yola çıktık.

Bulak köyü yol ayrımında arkadan hızla gelen bir araba, Taunus'un önüne geçti ve yavaşladı, direksiyonda Belediye Şoförü Hulusi DORUK vardı, biz öndeki arabayı tekrar geçtik, arabanın sürücüsü bana el kol işareti yapıyordu, tanıyamadım. Tekrar arkadan gelip önümüzü kesercesine yanımdan geçerken, şahadet parmağı havada, tehdit edercesine el kol sallayanın, Safranbolu'daki bir siyasal partinin önde gelenlerinden, daha sonraları partisinin ilçe başkanlığını da yapacak olan kişi olduğunu gördüm.

Çok sinirlendim, kah o önde, kah biz; Karabük Garajına geldik. Arabadan iner inmez *"ne bu terbiyesizlik"* diyerek üzerine yürüdüm, o *"sen nasıl eşini resmi arabaya bindirirsin, zabıt tutacağım"* diye bağıırıyordu. *"Hemen tut ben de altını imzalayayım"* dediğim sırada Güven Otobüslerinin o dönemdeki yetkililerinden hemşehrimiz İsmail ATAY araya girdi. O kişiyi garajdan uzaklaştırdı, her tarafım titriyordu, eşimle beni otobüse bindirdi. Günlerce asap bozukluğum geçmedi.

Benim için her şey söylenebilirdi ama, resmi araba kullanımında yolsuzluk yaptığım söylenemezdi. Çoğu kez resmi işlerde bile, özel arabamı kullandığım, resmi nitelikli kimi şehirlerarası yolculukları bile, yakıt giderlerini bizzat karşılayarak kendi arabamla yaptığım Safranbolu'da herkesçe bilinirdi. Hatta, T.C. Ziraat Bankası Müdürü gibi kimileri takdirle karşılayarak, *"bu Reis çok farklı, Karayolları ile görüşmek için, Kastamonu'ya bile kendi arabasıyla gidiyor"* derken, pis politika uğruna, bana böyle bir hareketin reva görülmesine katlanmak zordu; ama katlandım.

Yanında ben olmasam, Ankara'ya sadece eşim gidecek olsa, onu Karabük otobüs garajına resmi arabayla götürmem doğru olmazdı. Oysa resmi araba beni otobüse götürmek için Karabük'e gittiğine göre, yanımda eşimin olması ilave bir masrafa, fazla yakıt sarfına mı yol açıyordu?

1978 Mali Yılı Bütçe Kanunu ile Belediyelerin, 31.12.1977 tarihi itibariyle kamu kurumlarına ve bu arada TEK'e olan elektrik borçlarının affedileceği öğrenilince, 1,8 milyon lira tutarındaki elektrik borcunu TEK'e ödemeyerek, Devlet Malzeme Ofisi'nden Fen İşleri için, üzerine damper yaptırmak üzere şase halinde bir kamyon, yine Fen İşleri için bir pick-up kamyonet ve 208.000 liraya da Renault Station binek arabası alınmasına, Belediye Meclisi'nce karar verildi.

Kendi özel arabamla yine eskisi gibi her sabah Belediye'ye geliyor ve akşam dönüyordum. Renault marka arabayı gerektiğinde gün içindeki resmi iş ve temaslarda kullanmaya karar verdim. Kimi resmi karşılama törenleri ile ziyaretlere resmi arabayla gitmek kolaylık sağlıyor; kendi arabamla gittiğimde, park yeri bulmak gibi kimi sıkıntılarla karşılaşüyordum.

.Renault marka binek otosu alındıktan sonra, iş takiplerimi rahatlıkla yürütmek için, Ankara'ya bu arabayla gitmeye başladım; çok da yararını gördüm. Renault'u Belediye şoförü Faruk GÜNGÖR kullanıyordu; direksiyona hakim, terbiyeli ve güvenilir bir kişiydi.

Zaman zaman bu resmi arabayla eşimi de, iş takibi için gittiğimde Ankara'ya götürüyor, yakınlarının yanına bırakıyor, dönerken geri getiriyordum. Ancak, o sırada Safranbolu-Ankara otobüs ücreti gidiş dönüş kaç liraysa, o kadar parayı Şoför Faruk'a veriyor, *“yoldan alacağın benzin için bu para kadar eksik fatura düzenlet, parayı da benzinciye ver”* diyordum. Uygulamayı hep böyle yaparak, hiç kimseye eşinin Ankara seyahatlerini bedava getirdim dedirtmedim.⁽³⁾

● KİMYASAL GÜBRE KOKMAZ !

Kamu kurumlarının Safranbolu'da, hangi düzeyde olursa olsun bir hizmet biriminin bulunması, halkımıza sağlanacak yararlar yönünden çok önemlidir.

İbrahim GÜMÜŞSUYU

Nitekim; bu anlayışın bir gereği olarak, değerli hemşehrimiz, meslektaşım, erken yaşta kaybettiğimiz Ziraat Yüksek Mühendisi Prof. Dr. İbrahim GÜMÜŞSUYU, Tarım Bakanlığı Zirai Mücadele ve Karantina Genel Müdürü olduğunda, kendisini kutlamaya gittiğimde, bağ bahçe tarımının önem taşıdığı Safranbolu'ya, Zonguldak'taki Müdürlüğe bağlı, Zirai Mücadele Grup Şefliği açılması hususunda ricada bulunmuştum.

Sayın GÜMÜŞSUYU da, 1978 yılında Safranbolu'ya gelerek, bu birimi kendisi hizmete açmıştı.

⁽³⁾ Yıllar sonra, Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu Üyesi ve Başkanı iken de resmi araba kullanımı konusunda aynı tutum ve anlayışı devam ettirdim. Resmi arabayı evden göreve gidiş ve dönüşlerimde hiç kullanmadım. Resmi araba kullanımıyla ilgili benimsediğim anlayışla bağdaşmayan uygulamalara, anılan Kurul'da yalnız kalsam da, hep muhalefet ettim. Belediye Başkanı iken de aynı ilkelerden hiç ödün vermediğimi söylesem de, kimseyi inandıramadım. Çünkü resmi araba kullanımında kurallara uymamak, genel bir kural haline gelmişti, benim çırpınmalarım yetersiz kalıyor, hiç taraftar bulmuyordu.

1970'li yıllarda T.Zirai Donatım Kurumu da, tarımsal girdilerin; bu arada makine ve teçhizatın yanı sıra, özellikle kimyasal gübrenin ithal ve yurt içinde dağıtımında çok önemli işlevleri olan bir kamu kuruluşuydu. Safranbolu ile Karabük, Zirai Donatım Kurumu'nun Kastamonu Bölge Müdürlüğü görev alanı içindeydi. 1974 yılında, Kastamonu Bölge Müdürlüğü'ne bağlı olarak Karabük'te bir ajans açmak istenilmiş, ancak uygun bir yer gösterilemeyince Safranbolu üzerinde durulmaya başlanmıştı.

Ben de, Safranbolu'ya T.Zirai Donatım Kurumunun bir hizmet biriminin gelmesinin yararları açısından, konuya çok sıcak yaklaşıyordum. 1974 yılında Zirai Donatım Kurumu Genel Müdürü, Ziraat Fakültesi'nden sınıf arkadaşım Prof. Dr. Gazanfer HARZADIN, Genel Müdür Yardımcısı da bacanağım Ziraat Yük. Mühendisi Ülkü ÖZ'dü. Bir gün birlikte Safranbolu'ya geldiler, yanlarında daha önce Karabük Demir Çelik İşletmelerinde görevli bir yönetim kurulu üyesi de vardı.

Kurumlarının bir hizmet birimini Safranbolu'da açmakta kararlı görünüyordular. İmar planında Salı pazarı yeri olarak düşündüğümüz alanın hemen yakınındaki Belediye arsalarında kendilerine yer gösterdim. Beğendiler, M²'si 50 liradan, 5.000 M² yer satın almak istediler, daha fazla bir bedel ödeyemeyeceklerini söylediler. Kendilerine bu konuda yetkili merciin, Belediye Meclisi olduğunu, alım satımın Belediye Meclisi'nin uygun görmesi halinde gerçekleşebileceğini bildirdim.

Konu 05.09.1974 tarihli Belediye Meclisi'nin olağanüstü toplantısının gündemine alındı. Görüşmelerin başlangıcında, bir kamu kurumunun Safranbolu'da bir hizmet biriminin bulunmasının önemini yanı sıra, köylü yurttaşlarımızın geleceği Salı pazarının yakınında bu kurumun hizmet binası ile kimyasal gübre depolarının ve diğer tarımsal girdilerin sergilendiği reyonlarının bulunuşunun köylülerimiz ve Safranbolu açısından yararlarına değinerek, Karabük'te Zirai Donatım'ın bir hizmet biriminin olmaması nedeniyle, Karabük'ten ve köylerinden gelecek olanlarla da Safranbolu'da bir hareketliliğin sağlanacağını anlattım.

Bir Sayın Üye söz aldı; şehrin yeni yerleşim alanlarının ortasındaki bir yere depolanacak gübrenin, etrafa koku yayacağını, çevrede oturanları rahatsız edeceğini, ayrıca bu Kurumun üst yöneticilerini Belediye Başkanı tanıdığına ve onlardan biri de bacanağı olduğuna göre, aynı yere lojman da yaptırıp, yararlanmak için arsa talebinde bulunabileceklerini söyleyince şaşkına döndüm.

Hayvansal gübreden değil, kimyasal gübreden bahsediliyordu, Zirai Donatım Kurumu kimyasal gübrenin satış ve dağıtımıyla görevliydi; ayrıca bir Kurumun Genel Müdür ya da yardımcısı konumundaki kişilerin, Ankara dışında taşradaki en küçük bir hizmet biriminin lojmanında oturmak

istemeleri akıl kârı mıydı, Türkiye’de böyle bir uygulama görülmüş, duyulmuş muydu? Bunları açıklamaya çalıştım.

Bu konuları dile getiren Sayın Üye’nin eğitiminin ve birikiminin, açıkladıklarımı anlayabilecek ve kavrayabilecek düzeyde olduğuna da değinerek, karşıt görüşte olmasının başka nedenleri varsa onlardan bahsetmesini istedim. Yanıt alamadım, öneri oylandı ve kabul edildi.

Zirai Donatım Kurumu’nun tesisleri, 2000’li yıllarda Karabük Üniversitesi ile Safranbolu Meslek Yüksek Okulu’nun kullanımına bırakıldı

Çok uzun zaman sonra, 2000’li yılların başlarında, T.Zirai Donatım Kurumu özelleştirme kapsamına alındığında, yurt düzeyindeki tüm taşınmaz malları satılırken, Safranbolu’daki bina ve arsalarının, özel kişilere satılmaktansa, kamunun elinde kalıp, önce Zonguldak Karaelmas Üniversitesi, sonra Karabük Üniversitesi Rektörlükleri adına Safranbolu Meslek Yüksek Okulu’nun kullanımına bırakılması çok yerinde oldu. Bu konuda Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu’ndaki görevim nedeniyle yakın ilişkide bulunduğum Özelleştirme İdaresi Başkanlığı nezdinde, konunun Safranbolu için taşıdığı önemi anlatarak başka ilgilenenlerle birlikte, ben de yardımcı olmağa çalıştım.

Aslında kamuya ait arsalar, mutlaka kamu kurumlarının gereksinimi için tahsis edilmelidir. Nitekim, daha sonraki yıllar, Belediyenin 1940 yılındaki kamulaştırmalardan elinde kalan arsaların, Belediye bütçesinin açıklarını kapatmak için, apartmanlar yapılmak üzere özel kişi ve kooperatiflere satılmaları hiç isabetli olmamıştır. Bu yüzden kent merkezinde kamu arsası kalmamış; 2000'li yıllarda Adliye binası, şehircilik açısından hiç uygun olmayan bir yerde, sanayi bölgesinde inşa edilmek zorunda kalınmıştır.

Dolayısıyla, Karabük Üniversitesi Rektörlüğü ve Meslek Yüksek Okulu'nun kullandığı binaların bulunduğu arsa, 1974'te Zirai Donatım Kurumu'na devredilmemiş olsaydı, ilerde kim bilir kime satılacak, bir yüksek öğrenim kurumu da, buralara sahip olmaktan yoksun kalacaktı.

• YABANCI DİL BİLMEMENİN MAHÇUBİYETİ

1980 yılı yaz aylarında bir gün, zamanın Zonguldak Valisi Galip DEMİREL aradı; Safranbolu'ya İspanya'nın Ankara Büyükelçi'sinin "safran" hakkında bilgi almak ve Safranbolu evlerini görmek için geleceğini, kendisinin o gün için Zonguldak'tan ayrılamaması ve İlçe Kaymakamı'nın da izinli olması nedeniyle Büyükelçi ile özel olarak benim ilgilenmemi istedi. Anarşinin en yoğun olduğu bir dönem olduğu için, Zonguldak'tan göndereceği bir polis ekibinin de gerekli güvenlik önlemlerini alacağını bildirdi.

Lisan bilmiyordum, İspanyolca bilen olmasa da, Karabük'ten İngilizce ve Fransızca bilen iki Demir-Çelik mensubundan yararlanabilirdim. Belediye olarak yakın ilişki içersinde olduğum Yük. Müh. Mimar Yavuz İNCE'den yardım istedim. Büyükelçi'nin geldiği gün, bir arkadaşıyla birlikte Safranbolu'da olacağını söyledi.

Safran hakkında da bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Mezun olduğum Ziraat Fakültesi'nde, ekonomik bir önemi kalmadığından, ya da tarımı bilinmediğinden safran öğretilmemişti. Bu yüzden her Ziraat Yük.Mühendisi gibi, ben de Safran'a yabancıydım.

Hatta safran hakkında o kadar bilgisizdim ki, fakülteden mezun olduğum 1959 yılında, görev aldığım DSİ Ankara Bölge Müdürlüğü'nde birlikte çalıştığım bir Başmühendis arkadaş, bir bayram tatili için Safranbolu'ya gidişimde, dönerken, kendisine safran getirmemi istemişti.

Safranbolu'da safran da sattığını öğrendiğim Şekerci Osman Amca'ya (Osman ÖZKAN), ne kadar safran alıp götürmeliyim, bir kilo safran götürürsem herhalde mahcup olmam diye düşünüp, "*bana bir kilo safran verir misiniz*" dediğimde, Osman Amca'nın "*oğlum bu kadar safran alınır mı, safranın bir gramı, bir gram altına eşdeğerdir*" demesi karşısında, safranın değerini öğrenmiş ve 10 gr. kadar alıp Ankara'ya götürmüştüm.

SAFRAN "Crocus sativus L." Çiçeđi
(Prof.Dr. İbrahim GÜMÜŞSUYU-Safranbolu Hizmet Birliđi, Safran Broşürü kapağı)

Safran'la ilgili olarak sadece, safranlı sütlaç'a "zerde" denildiğini biliyordum. Bir de, safranın bir biriminin 100.000 birim suyu sarıya boyayabilecek kadar güçlü olduğunu bir ansiklopedide okumuştum.⁽⁴⁾ İspanya Büyükelçisi gelmeden önce çaresiz, safran tarımını bilen kişileri aratıp buldurarak, yetersiz de olsa bilgi aldım. Meydan-Larousse Ansiklopedisi'nin safran maddesini okuyunca da, Dünya safran üretiminde ve dış ticaretinde, İspanya'nın en önde olduğunu öğrendim.

Sayın Büyükelçi geldi, Safranbolu'yu ve evlerimizi gezdi, safran hakkında bilgi verildi. Belediye Lokali'nde hazırlattığım yemek sofrasında, kendisiyle aramda, çevirmen olarak Yavuz İNCE oturuyordu. Konuşmalarında, milliyetçi anlamını taşıyan "nasyonalist" gibi bir sözcük kullanıldığına tanık

⁽⁴⁾ Safran hakkında en doğru bilimsel bilgileri edinebilmek için, Ziraat Yük. Mühendisi hemşehrim, arkadaşım Prof.Dr. İBRAHİM GÜMÜŞSUYU'nun, Safranbolu'ya yerleştikten sonra hazırlayıp, 2000'li yıllarda "Safranbolu Kaymakamlığı Hizmet Birliđi"nin önce broşür, sonra kitap olarak basıp yayınladığı "SAFRAN" isimli, çok değerli araştırması okunmalıdır. Ancak o sırada, böyle bir olanağa kavuşabilmek için aradan çeyrek yüzyıl geçmesi gerekiyordu.

olduğum bir sırada, Sayın İNCE, Büyükelçinin, öğrenim durumum hakkında bilgi almak istediğinde ve iki fakülte mezunu olduğumu öğrendiğinde, “*demek Belediye Başkanı çok milliyetçi, kendi dilinden başkasını kullanmıyor, sizden çevirmen olarak yararlanıyor*” dediğini söyledi.

Şaşırmıştım, hiç kuşkusuz milliyetçiydim, ancak Türkçe konuşmam, milliyetçilikle ilgili olamazdı. Şu sözlerimin Büyükelçi'ye iletilmesini Sayın İNCE'den rica ettim. “*Batı ülkelerinden farklı olarak, Türkiye’de üniversite mezunları, özel ders alanlar ile orta öğrenimlerini kolejlerde tamamlayanlar dışında, yabancı dil bilmezler; ben de bilmiyorum. Bilsem, dost bir ülkenin Ekselansları gibi değerli bir temsilcisini Safranbolu’da ağırlarken, kendilerinin bildiği bir dili konuşmamazlık edemezdim. Hem Türk konukseverliği ve hem de benim kişisel görüşlerim bunu gerektirirdi*”

Herhalde Sayın Büyükelçi Türkiye'nin bu gerçeğini ilk kez öğreniyordu. Çok utanmış, lisan bilmediğime çok hayıflanmıştım. Ankara’da geçirdiğim yıllarda, dil kurslarına katılıp, lisede okuduğum Fransızca yerine, daha kolay olduğu söylenen, günün geçerli dili İngilizce öğrenilebilirdi. Ne yazık ki iş işten geçmişti, son pişmanlık faydasızdı.

● HAKİM FERMAN KIBRISCIKL'IYA İLİŞKİN ANILAR

Halen üzerinde Safranbolu Meslek Yüksek Okulu binasının bulunduğu arsa 1940 yılında bedeli ödenerek kamulaştırılmış, fakat yarı hissesi Belediye adına tapuda tescil edilmesine karşın, diğer yarısı Antepoğlu Mehmet adına kayıtlı olarak kalmış bulunuyordu.

Ancak, kamulaştırmanın kesinleşmesiyle mülkiyetin devredilmiş olacağını öngören Medeni Yasa hükümleri uyarınca Belediye, arsanın tamamının kendisine ait olduğu; buna karşılık tapu malikinin mirasçıları da, yasal açıdan geçerli bir kamulaştırmanın kanıtlanamadığı ve yasal süre içerisinde arsa üzerine Belediyenin bir tesis yapmadığı iddiasını ileri sürdüklerinden, bahse konu arsanın yarı hissesi, 1970’li yılların ortalarında dava konusu olmuştu. Mirasçılar arasında Belediye avukatı Veli Tevfik ERENER’in yakınları da bulunduğundan, davayı ben takip ediyordum.

Asliye Hukuk Yargıçısı Ferman KIBRISCIKLİ davanın devamı sırasında, tarafların bilirkişi ve tanıklarını, arsanın bulunduğu yerde dinlemek üzere keşfe karar verdi. İhsan ÖZTÜRK ve İhsan CEBECİ belediye adına, tanık ve bilirkişi olarak keşif mahallinde hazır bulunduruldu.

Keşif sırasında, Hakim Sayın KIBRISCIKLİ’den açıklığa çıkmasında yarar gördüğüm bir konunun bilirkişilere sorulması isteminde bulundum; sormadı. İtiraz ederek, istemimim tutanağa geçirilmesinde ısrar

ettim. İdare temsilcisi şu talepte bulundu diye istemimi yazdırdı; sonra, “*Gereği düşünülür, talebin reddine karar verildi*” diyerek tutanağı bağladı.

Dava konusu arsaya yapılan bina, 1990'larda Safranbolu Meslek Yüksek Okulu oldu

Hukuki bilgisi, dürüstlüğü, çalışkanlığı, dirayeti, dava konularına kısa sürede vukufiyeti kadar, sosyal ilişkilerindeki özel ve saygın konumuyla temayüz etmiş bir hakim olan Sayın KIBRISCIKLI ile çok yakın ve samimi ilişkilerim vardı. Benim istemimi reddederken, keşif mahallinde bulunanlara, bana karşın tarafsızlığını sürdürdüğünü gösterme gereksinimi duymuş olabilirdi. Aslında, dava benim kişisel davam olmadığına, Belediyeyi veya bir başka deyimle Safranbolu halkını temsilen davada taraf olduğuma göre, hiçbir şey göstermeye ya da kanıtlamaya gerek duymamalıydı diye düşünmüş ve istemimi reddetmesine çok kızmışım.

Keşif günü akşam mesaiden sonra, Öğretmenler Lokali'nde, Mehmet MEMİŞOĞLU, İhsan ÖZTÜRK ve Feman KIBRISCIKLI ile birlikte dördümüz, her zaman olduğu gibi “*Okey oyunu*” da denilen, taşlı konken masasında birleştik. Oyun iki kişinin üzerinde kalıyordu. Sayın KIBRISCIKLI'yla, devam eden kızgınlığım nedeniyle hiç konuşmuyordum. Benden sonra oynama sırası onda olduğu için, gerektiğinde elimi bozuyor, yarayacağını sandığım taşları ona atmıyor, bu yüzden ikimiz de oyunda güç durumda kalıyorduk.

Bir ara, sağ yanımda oturan Sayın KIBRISCIKLI'nın bana doğru eğilip, keşif sırasındaki olanlara gönderme yaparak “*bana bak, o iş başka, bu iş başka*” demesini ve hepimizin kakhahalarla gülmemizi hiç unutamam.

Ferman KIBRISCIKLI ile olan yakın ilişkilere karşı, baktığı hukuk davalarıyla ilgili kendisinden hiçbir istemim olmadı. Sadece bir kez, ceza yargıcının izinli olması nedeniyle, kendisinin baktığı bir ceza davasında, üzerinde tabanca yakalanan, davar sürüsü sahibi, çok yaşlı bir kişiye verilmesi gereken cezanın ertelenmesi ricasında bulundu isem de cezayı erteledi.

“Saniğin yaşı ve işi gereği, cezası ertelenebilirdi, ancak senin aracı olduğun duyulur, adın çıkar, hem senin, hem de benim başım derde girer, tarafsız ve bağımsız olduğumu kanıtlamak istedim” dedi. Haklı olabilirdi, kendisiyle dostluk ve arkadaşlığım, Safranbolu’dan ayrıldıktan sonra da, hep karşılıklı sevgi ve saygı içinde devam etti.

Sayın KIBRISCIKLI Temmuz/1978 başında Safranbolu’dan, Bolu’ya atandı. Kendisi için Arslanlar Belediye Lokali’nde düzenlenen veda toplantısı, aynı amaçla yapılan hiçbir toplantıyla kıyaslanamayacak boyutlarda görkemliydi, sevgi ve saygı doluydu.

Yemek sırasında Kaymakam Yücel BÖLGEN’den sonra söz almış ve Safranbolu’dan o güne kadar çok sayıda kamu görevlisinin ayrıldığını, onlardan büyük bir çoğunluğunu, Safranbolu’nun büyük bir çoğunluğunun halen anımsaması olanağı bulunmadığını, ancak Safranbolu’nun en büyük caddesine adını verdiğimiz Kaymakam Sadri ARTUÇ ile eski Safranbolu Hakimi Anayasa Mahkemesi üyesi, Ahmet Salih ÇEBİ’nin bir istisna oluşturduğunu, bu her iki zatı, hizmetleri ve kişilikleriyle tüm Safranboluluların unutmaları olanağı bulunmadığını; gelecekte Safranboluluların gönüllerinde ve anılarında bu iki isimle birlikte, Ferman KIBRISCIKLI’nın da çok saygın bir yeri olacağına ve erdemli bir hakim olarak hep saygıyla anılacağına kesinlikle inandığımı belirtmiştim.⁽⁵⁾

Hukuk Hakimi Ferman KIBRISCIKLI ile Belediye Başkanı bir arada

⁽⁵⁾ Geçen zaman, beni Ferman KIBRISCIKLI ile ilgili görüş ve inançlarımda yanıltmadı; hemen her hemşehrim sık sık, Sayın KIBRISCIKLI’yı bana sordu, Ankara’da Yargıtay Üyeliğine seçildiğinde, kendileri veya yakınları, böylesine onurlu bir görev almışçasına mutlu oldular; onun hakkı olduğunu, başarılı olacağını söylediler. Onlar da, benim gibi yanıltmadılar.